Tarnopol, dnia 1 marca 1932.

TARNOPOLSKI

Dziennik Wojewódzki

Nr. 3.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

		str.
Poz. 36.	Rozporządzenie Ministrów Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych z dnia 5 stycznia 1932 r. w sprawie częściowego przekazania wojewodom uprawnień z art. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej	46
37.	Rozporządzenie Wojewody Tarnopolskiego z dnia 28 stycznia 1932 r. w sprawie wyznaczenia jednego członka Wojewódzkiej Rady Wodnej dla Województwa Tarnopolskiego	46
38.	Rozporządzenie Tymczasowego Wydziału Samorządowego w likwidacji we Lwowie z dnia 12 stycznia 1932 r. o poborze dopłat specjalnych na częściowe pokrycie kosztów utrzymania szpitali powszechnych w Małopolsce w roku budżetowym 1932/33	46
39.	Okólnik Nr. 64 Wojewody Tarnopolskiego z dnia 8 lutego 1932 r. w sprawie nadzoru nad ruchem autobusów oraz w sprawie stosowania kar za wykroczenia przeciwko przepisom o ruchu autobusów	46
40.	Ogłoszenie Wojewody Tarnopolskiego z dnia 16 lutego 1932 r. w sprawie anulowania zarządzenia, dotyczącego wydalenia cudzoziemca z granic Państwa	55
41.	Ogłoszenie o wydaleniu cudzoziemców z granic Rzeczypospolitej	55
42.	Ogłoszenie dotyczące przestrogi przed osobami wyłudzającemi wsparcia	56
43.	Ogłoszenia o rozwiązaniu stowarzyszeń na terenie Województwa Tarnopolskiego	57
44.	Ogłoszenie Izby Skarbowej II we Lwowie w sprawie zrabowanych blankietów asygnacyj	58
45.	Ogłoszenie o unieważnieniu pieczęci i odznak urzędowych	58
46.	Komunikat Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Tarnopolu o zatwierdzeniu projektów, dotyczących parcelacji dóbr i gruntów erekcjonalnych	58
47.	Komunikat Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Tarnopolu o udzieleniu zezwoleń na parcelację dóbr prywatnych i gruntów erekcjonalnych	59
48. i 49.	Komunikaty o likwidacji powiatów bohorodczańskiego i kolneńskiego	59
50.	Komunikat o zwinięciu Urzędu celnego w Husiatynie	59
51.	Komunikat pocztowy	60
52.	Poszukiwanie osób	60
53.	Sprostowania	60
54.	Wykazy tygodniowe zachorowań i zgonów na choroby zakaźne za czas od dnia 10 stycznia do 6 lutego 1932 r.	61
55.	Wykaz panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych w dniu 1 lutego 1932 r.	62
56.	Ruch służbowy na obszarze Województwa Tarnopolskiego	62

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Komunikaty Syndykatu Emigracyjnego. — Unieważnienia dokumentów. . . 63—64

DZIAŁ URZĘDOWY.

36

Rozporządzenie

Ministrów: Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych z dnia 5 stycznia 1932 r. w sprawie częściowego przekazania wojewodom uprawnień z art. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 118 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Uprawnienie Ministra Robót Publicznych po porozumieniu się z Ministrem Spraw Wewnętrznych, przewidziane w art. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32), o ile chodzi o zarządzenie przekazania dróg niezbędnych dla komunikacji publicznej, a niezaliczonych do kategoryj dróg wojewódzkich, powiatowych lub gminnych, gminom wiejskim lub miastom, niewydzielonym z powiatów, przekazuje się wojewodom.

Minister Robót Publicznych: **Norwid Neugebauer.**
Minister Spraw Wewnętrznych: **Bronisław Pieracki.**

(Dz. U. R. P. Nr. 6 z dnia 28 stycznia 1932 r., poz. 40).

37

Rozporządzenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 28 stycznia 1932 r., Nr. AA. 45 w sprawie wyznaczenia jednego członka Wojewódzkiej Rady Wodnej dla Województwa Tarnopolskiego.

Na podstawie § 1 punkt 1, § 2 i § 7 ustęp 2 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu z dnia 2 września 1929 (Dz. U. Rz. P. Nr. 75, poz. 567) o wojewódzkich radach wodnych oraz na podstawie art. 260 ust. 1 i 2 ustawy wodnej z 1922 w brzmieniu rozp. min. z 13 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 574) zarządzam co następuje:

§ 1. W miejsce zmarłego członka Wojewódzkiej Rady Wodnej Jana Zeitlebena, wyznaczonego do tejże Rady rozporządzeniem z 10 czerwca 1930, L. AD. 1721 30 wyznaczam członkiem tej Rady Wiktora Czarkowskiego-Golejewskiego na dalszy ciąg pięcioletniego okresu.

§ 2. Zastępcą członka wymienionego w § 1 pozostaje dotychczasowy zastępca zmarłego Włodzimierz Postryhacz.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda: **Moszyński.**

38

Rozporządzenie

Tymczasowego Wydziału Samorządowego w likwidacji z dnia 12 stycznia 1932 r. L. W. 877/S. o poborze dopłat specjalnych na częściowe pokrycie kosztów utrzymania szpitali powszechnych w Małopolsce w roku budżetowym 1932/33.

§ 1. Na podstawie art. 32 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. 94, poz. 747) tudzież § 20 rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) pobierane będą od gmin miejskich powiatowych związków komunalnych w Województwach Krakowskiem, Lwowskiem, Stanisławowskiem i Tarnopolskiem w roku budżetowym 1932/33 specjalne dopłaty na częściowe pokrycie wydatków na szpitalnictwo Małopolskie w tej samej wysokości jak w roku 1931/32, według zasad ustalonych w rozporządzeniu Tymcz. Wydziału Samorządowego z dnia 27 listopada 1929, L. W. 37324/29.

§ 2. Spory wynikłe między Związkami komunalnemi a Tymcz. Wydziałem Samorządowym w likwidacji o stosowanie art. 32 powołanej w art. 1 ustawy, rozstrzyga Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda Lwowski jako Likwidator
Tymczasowego Wydziału Samorządowego:

Dr. Rożniecki.

39

Okólnik Nr. 64

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 8 lutego 1932 r., L. DRP. IV-1773/31 do Panów Starostów powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie nadzoru nad ruchem autobusów oraz w sprawie stosowania kar za wykroczenia przeciwko przepisom o ruchu autobusów.

Celem należytego wykonywania przez organy kontrolne przepisów rozporządzenia Ministra Robót Publ. i Ministra Spraw Wewn. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojsk. z dn. 17 kwietnia 1929 r. o ruchu na drogach publicznych autobusów, służących do utrzymywania publicznej komunikacji (Dz. U. R. P. Nr. 55/29, poz. 439), na zasadzie § 54 rozp. Ministra Rob. Publ. i Ministra Spraw Wewn. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojsk. z dn. 27 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41/1928, poz. 396) o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych, podaję do wiadomości P. P. Starostów:

I. Instrukcję w sprawie wykonywania wyżej wymienionych przepisów dotyczących ruchu autobusowego oraz

II. Skalę kar za przekroczenia obowiązujących przepisów o ruchu autobusów publicznych.

I. INSTRUKCJA

w sprawie czuwania nad przestrzeganiem przepisów o ruchu na drogach publicznych autobusów, służących do utrzymywania publicznej komunikacji, oparta na rozp. Ministra Rob. Publ. i Ministra Spraw Wewn. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojsk. z dn. 17 kwietnia 1929 (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 439).

A. Postanowienia ogólne.

Za autobus publiczny uważa się pojazd mechaniczny, nie biegnący po szynach, poruszany przez umieszczony na nim silnik i używany do zarobkowego przewożenia ośmiu lub więcej osób włącznie z obsługą autobusu, t. j. kierowcą i konduktorem autobusu (§ 1 rozp.).

B. Obowiązujące ustawy i rozporządzenia.

Do ruchu autobusów publicznych stosują się prócz przepisów rozporządzenia z dn. 17 kwietnia 1929 (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 439) niesprzeczne z niemi przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dn. 27 stycznia 1928 o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 41 poz. 396) oraz szczegółowe zarządzenia wydane przezemnie na podstawie § 54 wyżej powołanego rozporządzenia o ruchu pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 41 poz. 396) a mianowicie:

1) Okólnik Nr. 79 z dn. 30 kwietnia 1929 r. L. DRP. IV-9489/28 w sprawie uregulowania ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dzien. Wojew. Nr. 11/1929 poz. 215),

2) Okólnik z dn. 19 czerwca 1929 r. L. DRP. IV-3231/29 dotyczący numerów porządkowych na autobusach,

3) Okólnik Nr. 131 z dn. 7 września 1929 r. L. DRP. IV-4964/29 w sprawie wprowadzenia w życie rozp. z dn. 17 kwietnia 1929 o ruchu autobusów publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 439),

4) Okólnik Nr. 9 z dn. 24 marca 1930 r. L. DRP. IV-1169/30 w sprawie ruchu samochodów i statystyka wypadków oraz

5) Okólnik Nr. 13 z dn. 1 maja 1930 r. L. DRP. IV-1170/30 w sprawie postojów autobusów.

Nadto z dniem 11 czerwca 1930 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 12 maja 1930 r. o wymijaniu i wyprzedzaniu na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 43 poz. 373), którem to rozporządzeniem zostało uchylone rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 1922 r. o wymijaniu i wyprzedzaniu na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 46 poz. 407).

C. Zaopatrzenie autobusów.

I. Dowody rejestracyjne.

Autobus publiczny może być dopuszczony do kursowania po drogach publicznych w celach zarobkowych po uzyskaniu w Urzędzie Wojewódzkim Dyr. Rob. Publ. znaków i dowodów rejestracyjnych zgodnie z § 19 rozporządzenia o ruchu pojazdów mechanicznych z dn. 27 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41 poz. 396) oraz po uzyskaniu ustalonego przez Urząd Wojewódzki rozkładu jazdy autobusu.

II. Urządzenia i przyrządy techniczne.

Każdy autobus publiczny niezależnie od obowiązku posiadania należycie funkcjonujących urządzeń i przyrządów technicznych wymaganych przy wszystkich pojazdach mechanicznych zgodnie z §§ 3—10 rozporządzenia z dn. 27 stycznia 1928 o ruchu pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 41 poz. 396), winien być zaopatrzony w następujące urządzenia, przewidziane w §§ 3—5 rozp. o ruchu autobusów publicznych (Dz. U. Nr. 55 poz. 439):

a) **w miernik szybkości** oraz przyrząd rejestrujący osiągnięte podczas jazdy szybkości, przerwy ruchu i czas przejazdu, **(autograph)**,

b) **w dwa wskaźniki kierunku**, umieszczone po obu stronach odwietrznika i przysposobione do oświetlenia ich w nocy,

c) **w boczne lustro**, dające możność kierowcy widzenia drogi z tyłu za pojazdem,

d) **w automatyczną wycieraczkę** szyby przed kierowcą,

e) **w alarmowe urządzenie**, umożliwiające podróżnym w razie potrzeby natychmiastowego zatrzymania autobusu, danie w tym celu sygnału kierowcy,

f) **przynajmniej w jedną gaśnicę automatyczną**, umieszczoną w dostępnem miejscu wewnątrz autobusu,

g) **w apteczkę doraźnej pomocy** przy okaleczeniach średniego stopnia,

h) **w urządzenie wskazujące, że miejsc wolnych niema**, gdy dopuszczalna liczba miejsc jest zajęta,

i) **w dwa zapasowe koła** należycie ogumione,

j) **w odpowiedni komplet narzędzi** i części zapasowych umożliwiających doraźną naprawę w drodze.

Nadto autobusy zamknięte winny być wyposażone:

k) **w odpowiednią ilość okien** zabezpieczających dostateczny dopływ światła do autobusu, przyczem okna winny być zaopatrzone w firanki,

l) **w urządzenie do należytego przewietrzania** wnętrza,

m) **w urządzenie zabezpieczające, dostateczne oświetlenie** wnętrza w nocy oraz ogrzewanie podczas chłodów, przyczem o ile oświetlenie autobusu nie jest elektryczne, latarnie winny być umieszczone w taki sposób, by spaliny ulatniały się nazewnątrz oraz zgodnie z tut. zarządzeniem z dn. 19 czerwca 1929 L; DRP. IV-3231/29.

n)**w numer porządkowy** od zmierzchu do świtu oświetlony światłem o kolorze niebieskim, wykonany wedle wzoru ustalonego przez tut. Dyr. Rob. Publ. Przedsiębiorca otrzymuje od tut. Urzędu zaświadczenie zgodności numeru porządkowego ze wzorem.

Stosownie do postanowień § 3 ust. 1 wyżej powołanego rozporządzenia o ruchu autobusów publicznych

z dn. 17 kwietnia 1929 r. w autobusach publicznych:

a) moc silnika musi być taka, by przebiegi mogły się odbywać w ustanowionym czasie, nawet przy pełnem obciążeniu i niezadowalającym stanie dróg,

b) wszystkie koła muszą posiadać pneumatyczne obręcze gumowe,

c) na każdego podróżnego powinna przypadać szerokość i długość siedzenia przynajmniej po 0·45 m.,

d) miejsca stojące mogą być urządzane tylko na specjalnych pomostach i odpowiednio do tych miejsc winna się znajdować na pomostach stosowna liczba punktów oparcia (imadeł);

e) miejsce dla kierowcy winno być zabezpieczone przeciw niepogodzie i powinno zapewniać kierowcy dokładną i wygodną obserwację drogi przed sobą i z boku oraz swobodę ruchu i wygodny dostęp do przyrządów kierowniczych i hamulcowych.

W autobusach zamkniętych najmniejsza wysokość wnętrza w świetle winna wynosić przynajmniej 1·50 m., **a ilość drzwiczek nie może być w żadnym wypadku mniejsza od dwóch,** przyczem jedne z nich muszą być umieszczone w tylnej ścianie i posiadać szerokość przynajmniej 0·60 m. Ilość drzwiczek jak i ich rozmieszczenie muszą być takie,. aby autobus mógł być z łatwością opróżniony. (ust. 2. § 3 rozp. z 17 IV 1929).

W autobusach, przeznaczonych do przewożenia bagażu powinno być przewidziane odpowiednie na ten cel miejsce (§ 3. ust. 3).

III. Napisy i tablice.

Każdy autobus publiczny winien być zaopatrzony w następujące napisy i tablice przewidziane w § 10 rozp. z dn. 27 stycznia 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 396) i w § 5 rozp. z dn. 17 kwietnia 1929 (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 439):

a) w tabliczkę metalową, podającą nazwę fabryki, w której pojazd zbudowano, numer podwozia, numer silnika, ciężar własny i dopuszczalne obciążenie,

b) w tabliczkę (min. 10×20 cm.) zawierającą imię, nazwisko i adres właściciela, umieszczoną z obu stron zewnątrz autobusu,

c) w napis z nazwami krańcowych punktów obsługiwanej linji, umieszczony nazewnątrz u góry od przodu i z daleka czytelny,

d) w napis umieszczony na wewnętrznej i zewnętrznej stronie drzwiczek, wskazujący dopuszczalną ilość osób, oraz

e) w obwieszczenie wewnątrz umieszczone i należycie zabezpieczone, zawierające:

1) rozkład jazdy,

2) taryfę opłat

oraz 3) tekst § 14 rozp. z dn. 17 kwietnia 1929 o ruchu autobusów publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 439).

Nadto każdy autobus winien być zaopatrzony:

f) w napis umieszczony wewnątrz autobusu w miejscu widocznem:

Dopuszczalna szybkość 40 km/godz., w miejscowościach zabudowanych 20 km/godz.

g) w napisy umieszczone wewnątrz autobusu, oznaczające:

1) zakaz palenia tytoniu w czasie jazdy i postojów,

2) zakaz przewożenia broni nabitej, materjałów wybuchowych, łatwo zapalnych, żrących, cuchnących, brudzących i zakaźnych oraz

h) w napisy umieszczone wewnątrz w obrębie siedzenia kierowcy:

1) miejsce obok kierowcy tylko dla obsługi autobusu, służbu policyjnej, konwojenta poczty lub służby drogowej,

2) rozmowa z kierowcą w czasie jazdy wzbroniona.

IV. Sprawność techniczna autobusów.

Autobusy publiczne mają być utrzymywane w sprawności technicznej tak, aby nie wymagały postojów w drodze w celach naprawy, regulowania, uzupełniania części i t. p. oraz utrzymywane w czystości i porządku zarówno wewnątrz jak i zewnątrz (§ 6 ust. 1).

Wszelkie zmiany i uzupełnienia dokonywane na autobusach na żądanie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej będą wykonywane przez przedsiębiorstwo na jego koszt (§ 6 ust. 2).

D. Personel obsługi.

Personel obsługi winien być przyodziany czysto oraz mieć stosowne odznaki, umożliwiające jego odróżnienie (§ 6 ust. 3).

Dla jednolitego oznaczania obsługi autobusów publicznych zarządza się na obszarze tut. Województwa, jak następuje:

1) Kierowca autobusu publicznego winien podczas służby nosić i używać czapki z materjału koloru czarnego, kroju angielskiego z daszkiem sztywnym,

2) Konduktor autobusu publicznego winien podczas służby nosić i używać a) czapki jak wyżej z tą różnicą, że czapka winna posiadać otok koloru ciemnogranatowego,

b) opaski naramiennej na lewej ręce z sukna koloru ciemno-zielonego szerokości 4 cm. z metalowemi cyframi o wysokości liter 3 cm. zgodnemi z numerem porządkowym autobusu.

Opaska winna być sztywna względnie tak przymocowana do rękawa, by zapobiedz jej zwijaniu się.

Zezwala się poszczególnym przedsiębiorcom i spółkom autobusowym umieszczać na czapkach według własnego uznania, godło przynależności związkowej, godło firmy lub nazwę autobusu.

Personel obsługi zajmuje miejsca dla niego przeznaczone i specjalnie oznaczone.

Konduktor podaje sygnał dzwonkiem na odjazd, gdy pasażerowie wysiadający opuścili autobus, a wsiadający zajęli miejsca, bagaż został umieszczony i drzwi autobusu pozamykane. Konduktor obowiązany jest przestrzegać, aby pasażerowie stosowali się do przepisów o zachowaniu się pasażerów.

E. Zgłaszanie linij autobusowych i ich kategorje.

W dziale komunikacji autobusowej należy odróżnić następujące zasadnicze grupy linij autobusowych:

1) **Linje dojazdowe,** łączące stacje kolejowe z miastami, ośrodkami przemysłowemi, fabrycznemi i t. p. z ruchem częstym, o kursach krótkich.

2) **Linje oderwane,** łączące parę miejscowości między sobą, zdala położone od większych miast i niestykające się ze stacją kolejową lub z miastem wojewódzkiem.

3) **Linje równoległe** do kolei biegnące przeważnie wzdłuż torów kolejowych, przyczem krańcowe miejscowości ich są równocześnie stacjami kolejowemi, względnie w pobliżu stacji leżącemi miastami.

4) **Linje dalekobieżne** niezależne, łączące miasta wojewódzkie z miejscowościami położonemi w odległości nie mniej niż 70 km.

Przedsiębiorca zamierzający utrzymywać komunikację autobusami publicznemi, obowiązany jest niezależnie od obowiązku uzyskania dowodów rejestracyjnych, podanych w dziale C. rozdz. I. niniejszego rozporządzenia oraz obowiązku doniesienia władzy przemysłowej o rozpoczęciu przemysłu w myśl art. 7 rozp. Prezypenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) **donieść** po myśli § 8 rozp. ministerjalnego z dnia 17 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 439) wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, w obrębie której znajdować się będzie miejsce stałego postoju autobusów, o zamierzonem rozpoczęciu ruchu, co najmniej na 30 dni przedtem.

W doniesieniu, oprócz nazwy i siedziby przedsiębiorstwa, należy podać:

a) imię, nazwisko i adres osoby odpowiedzialnej za prowadzenie przedsiębiorstwa,

b) linję, która ma być obsługiwana, ze wskazaniem miejsc postoju na przystankach i punktach krańcowych,

c) ilość autobusów, jakoteż ilość osób, które przedsiębiorca zamierza dopuścić w poszczególnych pojazdach, przyczem ilość ta, o ile już poprzednio uzyskano dowód rejestracyjny, nie może być większa, aniżeli wskazana w tym dowodzie,

d) szczegółowy rozkład jazdy,

e) taryfę opłat za przejazd podróżnych i przewóz ich bagażu.

Doniesienie takie może być uskutecznione już w podaniu wymaganem w myśl § 16 powołanego rozporządzenia o ruchu pojazdów mechanicznych z dnia 17 stycznia 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 396) celem uzyskania dowodu rejestracyjnego. Władza obowiązaną jest na żądanie przedsiębiorcy wydać potwierdzenie uskutecznionego doniesienia.

Przy przyjęciu taryfy Urząd Wojewódzki D. R. P. zażąda każdorazowo od strony przedłożenia w podaniu urzędowego potwierdzenia względnie widymowania taryfy przez tę powiatową władzę administracji ogólnej, na której terytorjum będzie miejsce stałego postoju (garaż) autobusu. Taryfa opłat winna obejmować ceny biletów na wszystkich odcinkach linij przewozowych obsługiwanych przez pojazd z wyszczególnieniem spłat przypadających na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego poświadczona przez powiatową władzę administracji ogólnej.

Przy zatwierdzaniu taryfy cen przewozowych należy stosować następujące zasady: Cena przejazdu 1 osoby za 1 km nie powinna przekraczać:

	a) na drogach bitych			**b) na drogach gruntowych**		
Ilość miejsc w autobusie	14 osób	20 osób	30 osób	14 osób	20 osób	30 osób
przy 50% obsadzie	13.97 gr.	10.368 gr.	8.544 gr.	16.61 gr.	12.14 gr.	9.94 gr.
przy 40% obsadzie	16.32 gr.	12.96 gr.	10.68 gr.	19.38 gr.	15.19 gr.	12.43 gr.

Powyższe obliczenia traktować należy jako teoretyczne, służące dla orjentacji przy widymowaniu taryf autobusowych, przyczem w wypadkach, w których taryfy stosowane przez przedsiębiorców autobusowych okazałyby się wyższe, tut. Urząd zażądałby obniżenia taryf do poziomu nieprzekraczającego powyżej podanego obliczenia. Przewóz bagażu do 15 kg. na osobę ma odbywać się bezpłatnie.

Za bagaż ponad 15 kg. stosować należy taryfę w wysokości 1 grosza od każdych zaczętych 10 kg. i 1 kilometra.

Sposób postępowania przy przyjęciu zgłoszeń o zamierzonem rozpoczęciu ruchu autobusowego ustala się jak następuje:

Na skutek wniesionego do Urzędu Wojewódzkiego przez przedsiębiorcę autobusowego zgłoszenia, zawierającego dane w myśl § 8 ust. 2 rozp. z dn. 17 kwietnia 1929 r. o ruchu autobusów publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 55 929 poz. 439), Urząd Wojewódzki D. R. P. wyda petentowi potwierdzenie zgłoszenia przy uwzględnieniu taryfy zatwierdzonej j. w. przez powiatową władzę administracji ogólnej. **Potwierdzone przez Urząd Wojewódzki D. R. P. zgłoszenie ma być umieszczone na autobusie i okazywane na żądanie**

organów kontrolnych.

Wydawane potwierdzenia zgłoszeń o zamierzonem rozpoczęciu przemysłu przewozu osób oraz o wszelkich zmianach w tejże komunikacji, a dotyczących zmiany rozkładu jazdy, zmiany linji lub wstrzymania komunikacji otrzymują w odpisie powiatowe władze administracji ogólnej, Tymcz. Wydziały powiatowe (Powiatowe Zarządy drogowe) oraz Powiatowe Komendy Policji Państw.

Autobusy, niezaopatrzone w urzędowe potwierdzenia zgłoszeń jak wyżej, nie są uprawnione do perjodycznego kursowania po drogach publicznych i zarobkowego przewożenia osób.

F. Obowiązki przedsiębiorcy

§ 9 rozp. z 17 IV 1929.

Przedsiębiorca obowiązany jest:

a) przestrzegać, by ruch autobusów był zgodny **ze zgłoszonym** rozkładem jazdy bez względu na ilość przewożonych osób, taryfa cen nie była wyższą od zgłoszonej i przyjętej;

b) zawiadomić właściwą wojewódzką władzę administracji ogólnej na 14 dni naprzód o wszelkich zamierzonych zmianach miejsc postoju, rozkładu jazdy i taryfy oraz o zaniechaniu ruchu;

c) zawiadomić niezwłocznie wymienioną wyżej władzę o każdem wstrzymaniu ruchu z przyczyn od przedsiębiorcy niezależnych i ogłosić o tem na miejscach postoju;

d) wydać każdemu podróżnemu równocześnie z pobraniem opłaty za przejazd — bilet, zawierający numer, nazwę przedsiębiorstwa i jego adres, wysokość pobranej za jazdę opłaty, datę wydania biletu oraz nazwy miejscowości, między któremi bilet jest ważny. W razie przyjęcia do przewozu bagażu za osobną opłatą należy nadto wydać podróżnemu kwit na bagaż.

W myśl § 27 rozp. ministerj. z dn. 3 paźdz. 1931 r. w sprawie wykonania ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 716) zostały wprowadzone z dniem 15 listopada 1931 r. bilety autobusowe typu ustalonego przez Min. Rob. Publ. dla przedsiębiorstw przewozu osób, uiszczających opłatę na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego **od rzeczywiście sprzedanych biletów.**

Przedsiębiorstwa uiszczające opłatę **ryczałtową** od biletów na rzecz Państwowego Funduszu Drogowepo mogą używać nadal biletów według wzoru, zawierającego dane w myśl § 9 d) rozp. z dn. 17 kwietnia 1929 (Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 439). W tym wypadku winno być wewnątrz autobusu odpowiednie zaświadczenie powiatowej władzy administracji ogólnej.

Przedsiębiorca winien jest czuwać nad tem, aby jego personel stosował się ściśle do postanowień rozporządzenia o ruchu autobusów publicznych i wydanych w tym względzie zarządzeń przez Dyr. Rob. Publ. przy tut Urzędzie Wojewódzkim (§ 13 rozp. z 17 IV 1929)

G. Postój autobusów

§ 10 rozp. z 17 IV 1929.

1) **Postój autobusów może odbywać się tylko w miejscach, wyznaczonych do tego celu przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej po porozumieniu się z odnośnym zarządem drogowym.** Przy wyborze takich miejsc należy mieć na uwadze bezpieczeństwo publiczności oraz swobodę ruchu na drogach publicznych.

2) Miejsca postoju przedsiębiorca winien odpowiednio oznaczyć i w miejscach tych oraz poczekalniach wywiesić oraz utrzymywać w należytym stanie obwieszczenia, w których będą podane: nazwa przedsiębiorstwa, rozkład jazdy, taryfa opłat i tekst § 14 rozporządzenia o ruchu autobusów publicznych.

W myśl reskryptu M. R. P. z dn. 19 lutego 1930 r. L. XVI-295/30, podanego do wiadomości Panom Starostom tut. zarządzeniem z dn. 1 V 1930 L. IV. 1170/30 postój autobusów, o ile chodzi o przystanki i punkty krańcowe, a nie o miejsca garażowania, może się odbywać na drogach, ulicach i placach publicznych tylko wówczas, jeżeli nie stoją temu na przeszkodzie względy bezpieczeństwa publicznego oraz swobody ruchu na drogach.

O ile chodzi więc o tego rodzaju miejsca postoju, powiatowe władze administracji ogólnej mają prawo i obowiązek regulowania powyższej kwestji w porozumieniu z odnośnemi zarządami drogowemi, kierując się w tym względzie wyżej wspomnianemi kryterjami (bezpieczeństwo publiczne i swoboda ruchu).

W tych wypadkach należy stosować postanowienia artykułu 9 ustawy z dn. 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. Nr. 89 poz. 656) co do obowiązku wykonania przez przedsiębiorców na ich koszt robót, potrzebnych do zabezpieczenia trwałości drogi i bezpieczeństwa ruchu, co do utrzymywania wykonanych w tym celu urządzeń oraz co do ewentualnego obowiązku uiszczania opłat na rzecz właściwego zarządu drogowego.

Gdyby ze względów wyżej wspomnianych (bezpieczeństwo publiczne i swoboda ruchu), zwłaszcza z uwagi na konieczność wykonania urządzeń wspomnianych w § 10 ust. 2 rozporządzenia z dn. 17 kwietnia 1929 r. o ruchu autobusów publicznych, nie można zezwolić na urządzenie miejsc postoju na drogach publicznych, a przedewszystkiem w miastach i zachodziła potrzeba urządzenia takich miejsc poza obrębem dróg, ulic i placów publicznych na przylegających do dróg publicznych gruntach prywatnych — § 10 wyżej powołanego rozporządzenia o ruchu autobusów publicznych nie stanowi podstawy prawnej do przymusowego zajęcia gruntów prywatnych w celu wyznaczenia na nich miejsc postoju.

Uzyskanie na ten cel gruntów prywatnych może nastąpić tylko w drodze dobrowolnej umowy z właścicielem gruntu.

Umowę taką zawrzeć może przedsiębiorca autobusowy względnie odnośna gmina, o ile sama nie jest właścicielem gruntów, o które chodzi, przyczem odnośnie do urządzenia i utrzymania takich miejsc po-

stoju (zajazdów) należy analogicznie stosować postanowienia §§ 34 — 37 rozp. Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 26 czerwca 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg. (Dz. U. R. P. Nr. 61 poz. 611).

W kwestji ewentualnych opłat za korzystanie z omawianych miejsc postoju (zajazdów) miarodajnemi są warunki umowy pomiędzy przedsiębiorcami autobusowemi, a właścicielem miejsca postoju (gmina, właściciel prywatny).

W wypadku urządzenia miejsc postoju autobusu (zajazdów) poza obrębem dróg publicznych — obowiązujące przepisy nie dają podstawy prawnej do nakładania na przedsiębiorców autobusowych **obowiązku postoju tylko w określonym zajeździe**, ani też do nakładania na przedsiębiorców w drodze przymusowej opłat za korzystanie z takiego zajazdu.

Skoro jednak przedsiębiorca obierze sobie dany zajazd za miejsce postoju i miejsce to wskaże władzy w myśl § 8 rozporządzenia o ruchu autobusów, natenczas ma obowiązek zatrzymywania się w tem miejscu, podobnie, jak to ma miejsce na przystankach i punktach krańcowych na drogach publicznych.

W miejscach oraz na placach przeznaczonych wyłącznie dla postoju autobusów — postój innych pojazdów jest **bezwarunkowo wzbroniony**.

H. Przewóz autobusem.

1. Zakaz przewozu.

§ 11 ust. I rozp. z 17 IV 1929.

Nie wolno przyjmować do jazdy autobusem:

a) **większej liczby podróżnych ponad przepisaną liczbą miejsc**,

b) osób w stanie nietrzeźwym, widocznie niechlujnych lub mogących zabrudzić otoczenie,

c) osób z przedmiotami zagrażającemi niebezpieczeństwem, w szczególności zaś z bronią nabitą, materjałami wybuchowemi, łatwozapalnemi, żrącemi lub zakaźnemi, jak również z przedmiotami, które mogłyby być niedogodne lub przykre dla współpodróżnych;

d) zwierząt, o ile bez niedogodności dla pasażerów nie mogą być trzymane na kolanach lub umieszczone w innych nie przeszkadzający podróżnym sposób.

Zakaz przyjmowania osób z bronią nabitą nie dotyczy osób, które winny mieć przy sobie taką broń z tytułu spełnianej w czasie przejazdu czynności służbowej.

2. Przewóz osób urzędowych.

Inspekcyjna służba drogowa korzysta z bezpłatnego przejazdu na odcinkach drogi powierzonej do jej nadzoru. Wszyscy urzędnicy i funkcjonarjusze państwowi i wojskowi, podróżujący w sprawach służbowych, przy przejazdach za opłatą, mają pierszeństwo przed innymi pasażerami.

Przewóz organów Policji Państwowej, konwojenta poczty i służby drogowej tej ostatniej na odcinkach drogi nie należącej do jej nadzoru ma miejsce tylko za opłatą.

3. Miejsce obok kierowcy.

§ 11 ust. 2 rozp. z 17 IV 1929.

Miejsce obok kierowcy może być zatęte tylko przez obsługę autobusu, służbę policyjną, konwojenta poczty lub służbę drogową. Kierowca winien mieć w każdym razie zapewnioną zupełną swobodę ruchów przy kierowaniu.

Kierowcy autobusu zabronionem jest w czasie jazdy rozmowa z pasażerami, zaś podczas kierowania pojazdem i postoju, palenie tytoniu wewnątrz autobusu.

Kierowca nie może zezwolić pod odpowiedzialnością, by ktokolwiek z pasażerów tak podczas jazdy jak i postoju zajmował obok niego miejsce, przeznaczone wyłącznie dla organów jak wyżej lub dotykał urządzeń hamulcowych i kierowniczych.

I. Szybkość autobusów.

§ 12 ust. 2. rozp. z 17 IV 1929.

Największa dopuszczalna szybkość ruchu autobusów nie może przekraczać **40 km. na godzinę** poza wypadkami, gdy przedsiębiorca uzyska specjalne zezwolenie Ministra Robót Publicznych na większą szybkość, w miastach zaś i osiedlach **20 km. na godzinę**, na mostach, przed któremi umieszczono odpowiednie ostrzeżenia **10 km. na godzinę**. Z tej samej miejscowości (przystanku, zajazdu) i w tym samym kierunku mogą wyjeżdżać autobusy w odstępach czasu przynajmiej 30 minutowych.

J. Oświetlenie autobusu.

§ 12 ust. 3 rozp. z 17 IV 1929.

Autobus zamknięty winien być podczas przebywania w nim podróżnych oświetlony wewnętrz w czasie od zmierzchu do świtu.

W wypadku gdy oświetlenie autobusu nie jest elektryczne, latarnie mają być urządzone w ten sposób, by spaliny ulatniały się na zewnątrz.

K. Wymijanie i wyprzedzauie.

§ 42 rozp. z 27 I 1928 r.

Kierowca obowiązany jest przed wyprzedzaniem dawać ostrzegawcze sygnały dźwiękowe, a ostrzeżeni obowiązani są zboczyć na prawo i przepuścić wyprzedzającego po swej lewej stronie.

Kierowca może wyprzedzać tylko wówczas, gdy droga jest odpowiednio szeroka, gdy przed wyprzedzanym znajduje się dostateczna przestrzeń wolna i gdy żaden pojazd lub zwierzę nie zbliża się z przeciwnej strony.

Zabrania się wyprzedzać na takich odcinkach drogi, gdzie droga nie jest widoczna na dostateczną odległość, jako też na mostach, skrętach, skrzyżowaniach dróg i znacznych spadkach.

Tam, gdzie obok twardej nawierzchni istnieje także miękki letni tor, uważa się, o ile chodzi o zastosowanie przepisów o kierunku jazdy, wymijaniu i wyprzedzaniu, twardą nawierzchnię i miękki letni tor za dwie oddzielne drogi. Jeżeli jednak szerokość miękkiego letniego toru nie pozwala na wyminięcie lub wyprze-

dzenie, można o tyle, ile potrzeba zboczyć na twardą nawierzchnię, lecz po upewnieniu się, że można to uczynić bez niebezpieczeństwa dla zdążających twardą nawierzchnią. (§ 3 rozp. z 12 V. 1930 Dz. U. R. P. Nr. 43 poz. 372)

Kierowcy autobusu zabrania się wyprzedzać jadący przed nim pojazd o ile chyżość pojazdu wyprzedzanego przekracza 25 km. na godzinę, a w miejscowościach zabudowanych 15 km. na godzinę.

Przy mijaniu powinien kierowca zmniejszyć szybkość tak, aby mijanie mogło się odbyć bezpiecznie dla wymijanych, a w razie grożącego niebezpieczeństwa wstrzymać pojazd.

Przy mijaniu chyżość autobusu nie może przekraczać 25 km. na godzinę, a w miejscowościach zabudowanych 15 km. na godzinę.

Przy wymijaniu z zapalonemi reflektorami pojazdów jadących z przeciwnej strony, kierowca obowiązany jest opuścić rażący snop światła, zmniejszyć jego natężenie lub przełączyć reflektory na latarnie tak, aby światło nie raziło jadących z przeciwnej strony, a pozostawiało drogę dostatecznie oświetloną na 25 metrów przed pojazdem.

L. Zachowanie się podróżnych w autobusie.

§ 14 rozp. z 17 IV 1929.

Zabrania się podróżnym:

a) wsiadać do autobusu, gdy dopuszczalna ilość miejsc jest zajętą,

b) zabierać do autobusu zwierzęta, o ile bez niedogodności dla podróżnych nie mogą być trzymane na kolanach lub umieszczone w inny nieprzeszkadzający podróżnym sposób,

c) zajmować miejsce obok kierowcy oraz rozmawiać z kierowcą podczas jazdy,

d) zajmować miejsce bez biletu na prawo przejazdu i odmawiać okazania biletu na żądanie kontroli,

e) odmawiać zapłaty w wysokości oznaczonej na bilecie, zajmować miejsce w przedziale klasy wyższej niż oznaczona na bilecie lub jechać dalej, niż opiewa bilet, bez wykupienia biletu dodatkowego,

f) siadać w stanie nietrzeźwym, oczywistego niechlujstwa, lub w stanie mogącym zabrudzić otoczenie, zakłócać porządek, zanieczyszczać wnętrze autobusu i przeszkadzać obsłudze,

g) śpiewać, zachowywać się nieprzyzwoicie słowem lub czynem,

h) palić tytoń wewnątrz autobusów zamkniętych,

i) zanieczyszczać lub psuć urządzenia autobusu,

j) otwierać okna bez zgody obsługi autobusu,

k) otwierać w czasie jazdy drzwi autobusu,

l) zabierać do autobusu przedmioty zagrażające niebezpieczeństwem, w szczególności zaś broni nabitej, materjałów wybuchowych, łatwo zapalnych, żrących lub zakaźnych, jak również przedmioty, które mogłyby być niedogodne lub przykre dla współpodróżnych.

Zakaz zabierania do autobusu nabitej broni nie odnosi się do osób wymienionych w § 11 ust. 1 zdanie końcowe rozp. z 17 kwietnia 1929 o ruchu autobusów publicznych t. j. osób, które winny mieć przy sobie taką broń z tytułu spełnianej w czasie przejazdu czynności służbowej,

m) wsiadać do autobusu lub wysiadać przed zupełnem jego zatrzymaniem,

n) stać na stopniach i w miejscach do tego nieprzeznaczonych, dotykać urządzeń kierowniczych i hamulcowych,

o) wyrzucać z autobusu przedmioty mogące zranić, zabrudzić lub przestraszyć publiczność,

p) wprowadzać w błąd obsługę autobusu, bądźto przez naśladowanie używanych sygnałów, bądźto przez fałszywe alarmy.

Obsługa autobusu obowiązana jest ściśle przestrzegać stosowania się podróżnych do powyższych zakazów.

Podróżnych niestosujących się do zakazów wymienionych w punktach a, b, c, d, e, f, g, h, i, l, m, n, może obsługa usunąć z autobusu.

M. Odwołania.

§ 15 rozp. z 17 IV 1929.

Od orzeczeń i zarządzeń władz administracyjnych wydanych na podstawie powyższego rozporządzenia z dn. 17 kwietnia 1929 o ruchu autobusów publicznych, służy odwołanie w myśl ogólnych przepisów o postępowaniu administracyjnem.

N. Postanowienia karne.

§ 16-17 rozp. z 17 IV 1929.

Winni przekroczenia powyższych postanowień rozporządzenia o ruchu autobusów publicznych będą karani w myśl postanowień rozdziału IV ustawy z dn. 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 656) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 151).

W razie stwierdzonego przekroczenia najwyższych dopuszczalnych szybkości autobusu podanych do wiadomości w niniejszem zarządzeniu, wojewódzka władza administracji ogólnej, niezależnie od nałożenia przez powiatową władzę administracji ogólnej na kierowcę kary administracyjnej — odbierze mu pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych użyteczności publicznej na przeciąg czasu do 6 miesięcy, a w razie trzykrotnego ukarania kierowcy za to przekroczenie — odbierze mu na stałe pozwolenie na prowadzenie wymienionych pojazdów mechanicznych.

W razie powtarzającego się nieprzestrzegania postanowień powyższego rozporządzenia o ruchu autobusów publicznych, zostaną wydane przez wojewódzką władzę administracji ogólnej zarządzenia powodujące utratę prawa utrzymywania publicznej komunikacji autobusowej na terenie tut. Województwa na stałe lub na czas nieograniczony.

II. SKALA KAR

za przekroczenia obowiązujących przepisów o ruchu autobusów publicznych.

Pomimo wejścia w życie z dniem 1 września 1929 rozporządzenia o ruchu autobusów publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 439) stwierdzono, że tak przedsiębiorcy jak i kierowcy autobusów nie stosują się do niego należycie, tak samo jak i wogóle do innych przepisów dotyczących ruchu pojazdów mechanicznych.

W szczególności nie są przestrzegane przepisy o szybkości jazdy (§ 12 pkt. 2) i o zwalnianiu w miejscach niebezpiecznych, o oświetlaniu autobusów, o dopuszczalnej ilości pasażerów, o trzeźwości kierowców, o przygaszaniu względnie opuszczaniu reflektorów przy wymijaniu innych pojazdów i t. p.

Ponadto zdarza się stale, że autobusy urządzają **wyścigi** z innemi pojazdami, że wymijają i wyprzedzają inne pojazdy w sposób nieprawidłowy i t. d.

Ten niedopuszczalny stan rzeczy jest powodem, że ilość wypadków autobusowych wzrasta i wskazuje na to, że organa policji państwowej i służby drogowej zbyt mało uwagi zwracają na ruch pojazdów na drogach publicznych.

W związku z powyższem polecam wydać ponownie zarządzenia podległym organom zwracania specjalnej uwagi na ruch autobusów i innych pojazdów na drogach publicznych, przyczem w stosunku do autobusów należy czuwać nad przestrzeganiem postanowień rozporządzenia z dnia 17 kwietnia 1929 o ruchu autobusów publicznych oraz wydanej na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia instrukcji.

Wszyscy funkcjonarjusze powołani do czuwania nad przestrzeganiem porządkowych przepisów drogowych mają być z wyżej wymienionem rozporządzeniem o ruchu autobusów publicznych dokładnie zaznajomieni.

Jakkolwiek wobec wchodzących w grę przy wymiarze kar momentów, ocena rodzaju i wysokości kary należy do władzy orzekającej, to jednak, aby wskazać, jaką wagę przykłada się do poszczególnych poszczególnych postanowień powołanego wyżej rozporządzenia w interesie osiągnięcia zamierzonych przez to rozporządzenie celów, podaję poniżej na podstawie rozp. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 grudnia 1929 L. AP. 398, ustaloną przez Pana Ministra Robót Publicznych pewnego rodzaju **skalę kar** za naruszenie postanowień omawianego rozporządzenia o ruchu na drogach publicznych autobusów, nie naruszając w niczem postanowienia ustępu drugiego art. 21 ustawy z dnia 7 października 1921 w brzmieniu rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 151), określającego minimalną granicę grzywny w wypadku uszkodzenia dobra publicznego.

Za odpowiednie uważa się zatem następujące kary:

I. Od 500 do 1000 zł.

za przekroczenie

a) § 8 przewidującego doniesienie o zamierzonem rozpoczeciu ruchu,

b) § 11/1/a zakazującego przyjmowania większej ilości podróżnych ponad przepisaną ilość miejsc i

c) § 12/2 ustanawiającego dopuszczalną szybkość jazdy.

II. Od 100 do 500 zł.

za przekroczenie

a) § 9a nakładającego obowiązek ścisłego przestrzegania rozkładu jazdy i t. d.,

b) § 11/2 zakazującego zajmowania miejsca obok kierowcy.

III. Od 10 do 500 zł.

za przekroczenie

a) § 3 wskazującego wymagania techniczne,

b) § 4 wskazującego specjalne urządzenia,

c) § 5 nakazującego umieszczenie napisu orjentacyjnego z nazwami krańcowych punktów obsługiwanej linji, numeru porządkowego oświetlonego światłem o kolorze niebieskim, napisu wskazującego dopuszczalną ilość osób, obwieszczenia z rozkładem jazd itd. oraz innych napisów i tablic podanych w załączonej do niniejszego okólnika instrukcji,

d) 9 b, c i d, polecającego zawiadomić o zmianach i przerwie ruchu i dawać przepisowy bilet i t. d.,

e) § 10/1, wprowadzającego pewne przepisy co do postoju,

f) § 10/2 zawierającego przepisy co do miejsc postoju,

g) § 11/1 pkt b, zakazującego przyjmowania osób w stanie nietrzeźwym i t. d.,

h) § 11/1 pkt c, zakazującego przyjmowania osób z przedmiotami zagrażającemi bezpieczeństwu i t. d.

Przy karaniu naruszeń §§ 3 i 4 należy uwzględniać uzasadnione wnioski D. R. P. przy Urzędzie Wojewódzkim, która ma możność zarządzenia usunięcia przez przedsiębiorcę braków w technicznych urządzeniach autobusu przy rejestracji, perjodycznych i doraźnych przeglądach i wogóle może wycofać autobus z ruchu, jeśli nie będzie odpowiadał przepisanym wymaganiom technicznym.

IV. Od 10 do 100 zł.

za przekroczenie

a) § 11/1 pkt d zakazującego przyjmowania zwierząt i t. d.,

b) § 12/1 zakazującego dawania sygnału do podjęcia ruchu przed zajęciem miejsca przez wsiadających i ułożeniem bagażu, oraz dopóki wysiadający nie staną na ziemi,

c) § 12/3 nakazującego oświetlenie wnętrza autobusu.

V. Od 1 do 50 zł.

za przekroczenie

a) § 6/3 nakazującego obsłudze mieć czyste ubranie i t. d.,

b) § 14 przepisującego zachowanie się podróżnych.

W wypadku przekroczenia § 14/1 pkt a), c), i), k), l) i o) można nałożyć karę do 100 zł.

Odpowiednio do wskazanych wyżej grzywień należy wymierzać również kary aresztu lub obie kary t. j. grzywnę i areszt łącznie.

Przy powtarzających się wykroczeniach należy stosować normy wyższe od powyżej wskazanych norm maksymalnych.

Jak już nadmieniono, powyższe normy nie są bezwzględnie obowiązujące, mają one jednak na celu wprowadzenie przedewszystkiem jednolitej oceny **doniosłości** poszczególnych przepisów ze względu na bezpieczeństwo publiczne oraz politykę komunikacyjną tudzież stosownie do tej różnicy odpowiedni wymiar kar.

Pozatem polecam przypomnieć ludności przepisy dotyczące ruchu na drogach publicznych, a w szczególności o jeździe prawą stroną, o wymijaniu, wyprzedzaniu i krzyżowaniu, o zakazie odchodzenia od koni względnie spania woźnicy podczas jazdy, o zakazie pozostawiania pojazdów na drogach bez opieki, o oświetlaniu pojazdów w porze wieczornej i nocnej i t. d.

Winnych wykroczeń należy bezwzględnie pociągać do surowej odpowiedzialności.

Ponieważ ruch samochodowy wzrasta ustawicznie i zjawisko to wymaga bezwzględnie dostosowania się tak władz jak i ludności do stworzonego przez to stanu na drogach publicznych, polecam **z całym naciskiem** zwrócić specjalną uwagę na kwestję regulowania i nadzorowania ruchu na drogach publicznych i w miarę możności przystosować do tego obchody i patrole podległych organów nadzorczych.

Panowie Starostowie winni osobiście czuwać nad należytem spełnianiem obowiązków przez te organa i są za to odpowiedzialni.

W celu należytego orjentowania się co do powodów wypadków oraz możności wydawania potrzebnych zarządzeń względnie pociągania winnych niedozoru do odpowiedzialności — przypominam obowiązek przedkładania tut. Urzędowi **dokładnych sprawozdań o każdym wypadku samochodowym** stosownie do tut. reskryptów z dn. 24 marca 1930 r. L. DRP. IV-1169/30 i z dn. 18 III. 1931 L. DRP. IV-136/31.

Wypadki takie wynikają albo z winy kierowcy względnie właściciela autobusu, albo z winy kierowców innych pojazdów względnie użytkowników dróg.

Do pierwszej kategorji przewinień należy niestosowanie się kierowców i właścicieli do przepisów o ruchu autobusów i innych pojazdów mechanicznych na drogach publicznych względnie defekty motoru lub konstrukcji autobusu, do drugiej nieprzestrzeganie przepisów o ruchu na drogach publicznych przez inne pojazdy względnie ludność.

Zarazem z uwagi na przepis zawarty w ust. 2 § 17 rozp. o ruchu autobusów publicznych polecam donosić również tut. Urzędowi o każdem ukaraniu przedsiębiorcy autobusowego na podstawie karno-administracyjnego zarządzenia za nieprzestrzeganie postanowień wyżej powołanego rozp. o ruchu autobusów publicznych. W doniesieniu należy podać imię i nazwisko ukaranego (właściciela), Nr. rejestracyjny autobusu, powód ukarania i wysokość kary przy równoczesnem powołaniu się w doniesieniu na Nr. aktu wydanego stąd potwierdzenia zgłoszenia w myśl § 8 i 9 rozp. z dn. 17 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 439) celem ewentualnego zastosowania §1 7 ust. 2 z powyżej cytowanego rozp. o ruchu autobusów publicznych.

Zaznaczam, że w **razie powtarzającego się nieprzestrzegania postanowień** rozporządzenia o ruchu autobusów przez przedsiębiorców autobusowych **zabronię** tymże utrzymywania publicznej komunikacji, bądźto z urzędu na podstawie zaprowadzonej tu ewidencji kar, bądźteż na wniosek Pana Starosty, o ileby nałożone kary nie odniosły skutku i nie wpłynęły na odnośnych właścicieli do przestrzegania obowiązujących przepisów i rozporządzeń. O ukaraniu właścicieli tych autobusów, które wyjeżdżają lub przejeżdżają przez terytorjum tut. Województwa z innego sąsiedniego, na zasadzie wydanego z sąsiedniego Urzędu Wojew. potwierdzenia zgłoszenia względnie bezprawnie, należy każdorazowo **bezpośrednio** zawiadomić zainteresowany Urząd Wojewódzki (Lwowski, Stanisławowski, Wołyński) uprawniony do odebrania zezwolenia na utrzymywanie komunikacji odnośnemu właścicielowi ze względu na przeprowadzoną tam rejestrację pojazdu.

Doraźne nakazy karne.

Stosowanie doraźnych nakazów karnych do przekroczeń mniejszej wagi, wyszczególnionych w instrukcji do tut. okólnika Nr. 79 z dn. 30 kwietnia 1929 r. L. DRP. IV-9489/28 (Dziennik Wojew. Nr. 11/29 poz. 215) w sprawie uregulowania ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych, zmieniam jak następuje:

Grzywna 3 zł.

1) za jazdę lewą stroną drogi,

2) za użycie reflektorów na ulicach miasta dostatecznie oświetlonych,

3) za niedanie znaku ręcznego lub mechanicznego przy skręcaniu pojazdu w bok,

4) za zatrzymanie się pojazdu po lewej stronie drogi oraz

5) za zatrzymanie się (postój) dorożek samochodowych poza miejscem wyznaczonem dla postoju.

Grzywna 5 zł.

1) za nieposiadanie na autobusie potwierdzenia zgłoszenia linji autobusowej, urzędowo ustalonego rozkładu jazd i taryfy opłat za przewóz osób i bagażu,

2) za nieustąpienie pierwszeństwa na skrzyżowaniach dróg pojazdom nadjeżdżającym z prawej strony,

3) za dopuszczenie do dymienia pojazdu z wyjątkiem chwili ruszenia z miejsca i zmiany szybkości,

4) za dopuszczenie do hałaśliwego wydmuchu gazów spalinowych w zabudowanych dzielnicach miast, uzdrowisk i innych osiedli oraz przy wymijaniu ludzi lub zwierząt,

5) za nieskierowanie pojazdu na lewo przy wyprzedzaniu dążących w tym samym kierunku,

6) za niedanie sygnału przed wyprzedzeniem przez wyprzedzającego kierowcę,

7) za niedanie sygnału z chwilą ruszania pojazdu z miejsca, cofania i przy skręcaniu pojazdu w bok.

Grzywna 10 zł.

1) Za brak świateł przy samochodach (reflektorów, świateł miejskich, tylnego światła policyjnego),

2) za nieutrzymywanie w stanie czytelnym znaków rejestracyjnych i numeru porządkowego,

3) za nieskierowanie pojazdu na prawo przy mijaniu jadących lub idących w przeciwnym kierunku oraz gdy kierowca jest wyprzedzany,

4) za wyprzedzanie na drodze niewidocznej, na mostach, skrętach, spadkach i skrzyżowaniach dróg,

5) za niewstrzymanie pojazdu mechanicznego w razie grożącego niebezpieczeństwa (płoszenie się koni, bydła i t. p.),

6) za nadmiernie szybką jazdę, zwłaszcza na skrętach, skrzyżowaniach dróg i ulic na znacznych spadkach oraz gdy droga jest niewidoczna,

7) za nieposiadanie przy sobie pozwolenia na prowadzanie pojazdów mechanicznych, wyszczególnionych na pozwoleniu i nieposiadanie dowodu rejestracyjnego lub specjalnego pozwolenia na próbną jazdę, lub międzynarodowego świadectwa samochodowego i międzynarodowego pozwolenia na prowadzenie (konwencja międzynarodowa o ruchu samoch. z 24 IV 1926 Dz. U. R. P. Nr. 21/1930 poz. 177 i 178) lub specjalnego pozwolenia na jazdę pociągu drogowego, wreszcie za nieposiadanie wojskowego pozwolenia na prowadzenie pojazdu i wojskowego dowodu rejestracyjnego.

Uwaga: Kara powyższa jako porządkowa nie może być stosowazo do kierowców, którzy pozwolenia wcale nie mają w takich wypadkach należy spisać doniesienie i skierować sprawę do powiatowej władzy administracji ogólnej celem wymierzenia odpowiedniej kary w drodze zwyczajnego postępowania karno-administracyjnego.

8) za niestosowanie się do znaków dawanych przez funkcjonarjuszy służby drogowej, policji państwowej lub urzędów gminnych,

9) za oddalanie się od pojazdu przy pracującym silniku,

10) za oddalenie się od pojazdu bez zaciśnięcia hamulca i zastosowania urządzenia umożliwiającego wprawienie pojazdu w ruch przez osoby niepowołane oraz

11) za ładowanie pojazdu przekraczające 2·5 m szerokości lub 4 m wysokości ponad poziom drogi.

Stosowanie w powyżej podanych granicach doraźnych nakazów karnych przez upoważnione kontrolne organa nadzorcze odnosi się zarówno do autobusów publicznych, jak i innych pojazdów mechanicznych.

Stosowanie doraźnych nakazów karnych w granicach podanych w instrukcji do tut. okólnika Nr. 79 z dn. 30 kwietnia 1929 r. L. DRP. IV-9489 28 w punktach 1, 4, 5, 6, 8, 25, 27 i 32 wobec ustalenia wysokości kar za wyżej wymienione przekroczenia niniejszem zarządzeniem znoszę.

Właściciel, dzierżawca lub zarządzający pojazdem mechanicznym odpowiada za grzywnę, nałożoną na kierowców pojazdów mechanicznych, które pozostają w jego władaniu. (art. 1 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 lutego 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 151).

W razie odmowy przyjęcia nakazu karnego lub niemożności natychmiastowego doręczenia, należy sporządzić doniesienie, podając w niem znak rejestracyjny pojazdu, rodzaj pojazdu, imię i nazwisko kierowcy, Nr. jego pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych i urząd, który to pozwolenie wydał, nadto imię nazwisko i adres właściciela pojazdu i rodzaj przekroczenia.

Doniesienie takie należy przesłać w drodze służbowej do kompetentnej powiatowej władzy administracji ogólnej celem wrożenia zwykłego postępowania karno-administracyjnego.

Wojewoda: **Moszyński.**

40

Ogłoszenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 16 lutego 1932 r. Nr. BB. 29/32 w sprawie anulowania zarządzenia, dotyczącego wydalenia cudzoziemca z granic Państwa.

Na podstawie postanowień art. 99 rozporządzenia z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 36/28, poz. 341) anuluję moje zarządzenie z dnia 19 czerwca 1931 r., L. BB. 1770 31 — ogłoszone w Tarnopolskim Dzienniku Wojewódzkim Nr. 9 z dnia 1 sierpnia 1931 r. pod poz. 182, punkt 1, strona 135, — dotyczące wydalenia z granic Państwa Polskiego Benziona Leibę Kacewa r. Fastowskiego, obywatela o nieustalonej przynależności (ostatnio rosyjskiej), zamieszkałego czasowo w Brodach.

Wojewoda: **Moszyński.**

41

Ogłoszenie

o wydaleniu cudzoziemców z granic Rzeczypospolitej. (Nr. BB. 29/32).

Wydaleni zostali:

1. Trabinowicz Josel, syn Gedalja i Malji, urodz. 1891 r., zamieszk. w Wilnie, obywat. litewski;

2. Pichotis Mateusz, lat 40, zamieszk. w powiecie Wil.-Trockim, obywat. litewski;

3. Dmitrjew Leon, lat 26, robotnik rolny, obywat. litewski, zamieszk. w powiecie Wil.-Trockim, z żoną Marcelą;

4. Szczęsnulowicz Wincenty, syn Piotra, lat 30, rolnik, obywat. litewski, zamieszk. w powiecie Wil.-Trockim, (wszyscy ad 1 do 4 wedł. wykazu Urzędu Wojew. Wileńskiego z 18 I 1931 r., L. V-2094 32).

5. Marjenne Jean, obywat. francuski, cyrkowiec, urodz. 17 I 1912 r. we Francji — do Niemiec (decyzją

Starosty pow. w Kolnie z 19 X 1931 r., Nr. V-32-10);

6. Sieduro Stanisław, obywat. rosyjski, urodz. 1913 r. w m. Boroskije, rejon Kojdanów;

7. Antonienko Jan, obywat. rosyjski, urodz. 1892 r. w Horodyszczu koło Kijowa, zamieszk. w Baranowiczach.

8. Osoko Ludwik, obywat. rosyjski, zamieszk. w Szczuczynie;

9. Zygało Michał, obywat. rosyjski, lat 31, zamieszk. w Nowogródku;

10. Czorny Leon, obywat. argentyński, urodz. 1902 r. w Nowogródku — do Niemiec;

11. Konszyn Aleksy, lat 22, urodz. w m. Buzuług, gub. Samara, zamieszk. w m. Kościeniewo, gm. Czemery, pow. Słonim, o nieustal. przynależn. — do Z. S. R. R. (wszyscy ad 6 do 11 wedł. wykazów Urzędu Wojew. Nowogródzkiego z 27 I 1932 r., L. BP./III/1/2);

12. Dworak Franciszek, robotnik, urodz. 9 II 1896 w m. Roztok (Czechosłowacja);

13. Haśka Karol, obywat. czechosłowacki, zamieszk. w Warszawie, ul. Daniłowiczowska 7;

14. Sartor Wittoris, syn Sante i Pirati Giowanny, obywat. włoski, urodz. 28 II 1891 w m. Montebolana (Włochy);

15. Deleage Michel, syn Marcelina i Katarzyny, górnik, obywat. francuski, urodz. w 1897 r.;

16. Grillenberger Fritz, syn Hansa i Marji, urodz. 1882 r., obywat. niemiecki, zamieszk. w Warszawie, ul. Św. Jerska 38;

17. Runitsch Josif, obywat. jugosłowiański, urodz. 1889 r., zamieszk. w Warszawie, ul. Bielańska 3;

18. Rutkowski Jan, syn Józefa i Katarzyny, o nieustal. przynależności, ostatnio rosyjskiej, urodz. 1889 r. w m. Kopyl w Rosji, zamieszk. w Warszawie, ul. Nowomiejska 18/20 (wszyscy ad 12 do 18 według wykazu Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy z dnia 30 I 1932, Nr. BP. IV-131).

Powyższe podaje się do wiadomości celem wysiedlenia wymienionych osób z granic Państwa w razie ujawnienia ich pobytu na terenie Województwa Tarnopolskiego.

42

Ogłoszenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 11 lutego 1932 r., L. P. I. 3488/31, dotyczące przestrogi przed osobami wyłudzającemi wsparcia.

Następujące osoby czują wstręt do pracy, włóczą się po kraju, wyłudzając wsparcia na rachunek gminy obowiązanej do trwałej opieki:

a) **z Województwa Tarnopolskiego:**

1. Stefan Hładuń, syn Mikołaja i Marji, lat 19, z gminy Burdiakowce, pow. Borszczów;

2. Chaim Eisig Leibel r. Roll z gminy Buczacz;

3. Kraus Matias, syn Salomona i Elki, urodz. w 1914 r., pomocnik krawiecki, z Buczacza;

4. Karpik Michał, syn Bazylego i Katarzyny, urodz. w 1908 r. w Uściu ziel., pow. Buczacz;

5. Jurczyk Anna, wdowa po Stefanie, lat 46, z gminy Kociubińczyki, pow. Kopyczyńce;

6. Szczegielski Michał z gminy Suchostaw, pow. Kopyczyńce;

7. Rolecki Leonard Karol, syn Józefa z Kobyłki, pow. Radziechów.

b) **z Województwa Poleskiego:**

1. Kijowski Mateusz, lat 33, syn Teofila i Zofji, z gminy Łahiczyn, osada Kowniatyn;

2. Graczyk Ludwik, syn Stanisława i Julji, urodz. w 1904 r. w Błoniu, z gminy Sw. Wolskiej, pow. Kossów polski;

3. Skorobogatów Zacharjasz, syn Jana i Katarzyny, zamieszk. w barakach na Wołyńce, w Brześciu nad Bugiem.

c) **z Województwa Krakowskiego:**

1. Franciszek Melchior Myśliwiec, urodz. 16 IV 1905 r., syn Marji Myśliwiec, przynależny do gm. Brzana Górna, pow. Grybów;

2. Mozes Tuchwerderber, urodz. 1898 r., syn Salomona i Zyski, b. mieszk. Tarnowa;

3. Abraham Silberberg, urodz. 3 I 1876 r. w Krakowie, syn Herscha Junkera i Lei Silberberg, rel. mojż., z zawodu blacharz;

4. Antoni Wąsik, urodz. w Bieczu, pow. Gorlice, dnia 13 VI 1904 r., syn Józefa i Marji, tokarz maszynowy, zamieszk. w Glinniku Marjampolskim, pow. Gorlice;

5. Ignacy Ludwik Fialkiewicz, syn Florjana i Marji, przyn. do gm. Łubienka, pow. Jasło;

6. Franciszek Fialkiewicz, syn Florjana i Marji, przyn. do gm. Łubienka, pow. Jasło;

7. Aleksander Kowal, syn Kościa i Anastazji, urodz. w Lipicy dolnej, pow. Rohatyn, przynal. do Hnidic;

8. Stanisław Knerowicz, urodz. 1878 r. w Bochni, syn Walentego i Anieli, stanu wolnego, piekarz;

9. Józef Błaszkiewicz, urodz. w 1903 r. w Ohyszowie, pow. Tarnów, syn śp. Jana i Zofji, rel. rzym. kat., stanu wolnego;

10. Wojciech Osucha, urodz. 18 III 1871 r. w Tarnowie, żonaty, murarz;

11. Jan Nalszniak, urodz. w 1897 r. w Michałkowicach (Czechosłowacja), syn Stanisława i Anny, z zawodu szewc, 15% inwalida wojenny, meldowany obecnie przy ul. Krakowskiej w Krakowie (Schronisko br. Alberta);

12. Stefan Gołębski, urodz. w 1905 r., syn Tomasza i Józefy, kawaler, bez stałego zajęcia, meldowany w Krakowie przy ul. Barakowej 8;

13. Michał Burkiewicz, syn Jana i Marji, urodz. w 1899 r., bez stałego zajęcia.

d) **z Województwa Lwowskiego:**

1. Kazimierz Budowski, syn Wojciecha i Zofji, urodz. w Świlczy 1 III 1883 r., pow. Rzeszów;

2. Franciszek Godowski, z gminy Wylewa, pow. Jarosław;

3. Kasper Machowski, urodz. 16 VI 1906 r. w Wyżnem, pow. Strzyżów;

4. Józef Kołodziej, syn Wiktorji, urodz. 1893 r. w Potuszynie, pow. Tomaszów lubelski;

5. Jan Bielec, syn Dominika i Katarzyny, urodz. w 1883 r. w Uhnowie, pow. Rawa Ruska;

6. Abraham Sambol, miesz. Jaworowa;

7. Fedio Hustyszyn, syn Anny, urodz. 1892 r. w Wańkowej, gr. kat.;

8. Stanisław Mendrek, syn Jana i Antoniny, urodz. 1889 r. w Wysokiej, pow. Strzyżów;

9. Marjanna z Bylićów Mendrek, żona Stanisława przyn. do Wysokiej, pow. Strzyżów;

10. Michał Majka, syn Jana i Katarzyny, urodz. dnia 5 III 1897 w Nadolanach, pow. Sanok;

11. Szymon Drozd, syn Marji, lat 25 z Nadolan, pow. Sanok.

e) **z Województwa Warszawskiego:**

1. Skowrońska Bronislawa, z gminy Kleniewo, pow. Płockiego;

2. Śliska Władysław, zameldowany w powiecie Płońskim;

3. Janiszewski Konstanty, syn Leonarda i Stanisławy, urodz. 11 IX 1902 w Warszawie;

4. Liniewski Mieczysław, urodz. 1897, syn Antoniego i Eleonory, stały mieszkaniec gminy Służewo, pow. nieszawskiego;

5. Domaradzki Jan, syn Jana i Katarzyny, urodz. w 1891;

6. Klimczak Anna, córka Wojciecha i Józefy, ze wsi Zieleń gm. Badkowo, pow. nieszawskiego;

7. Domaradzka Teofila, córka Józefa i Franciszki, przynal. do Magistratu m. Linka.

f) **z Województwa Wileńskiego:**

1. Objeszczyków Andronik, mieszkaniec m. Dzisny, pow. Dziśnieńskiego;

2. Kirjacki Edward, syn Antoniego i Antoniny, rzekomo ur. w 1899, pow. Święciński.

g) **z Województwa Wołyńskiego:**

1. Uściuski Stanisław, syn Teofila i Ludwiki, lat 29, z Kowla.

Ostrzega się przed udzielaniem jakichkolwiek wsparć wymienionym osobom, na rachunek gminy zobowiązanej do opieki, gdyż wsparcia nie będą przez te gminy zwracane.

43

Ogłoszenia

o rozwiązaniu stowarzyszeń na terenie Województwa Tarnopolskiego.

1) Prawomocnem orzeczeniem Wojewody Tarnopolskiego z dnia 16 września 1931 r., L. BB. 3777/30 zostało rozwiązane stowarzyszenie pożarniczo-gimnastyczne „Łuh“ w Iwankowie, powiat Borszczów.

2) Prawomocnem orzeczeniem Wojewody Tarnopolskiego z dnia 5 września 1931 r., L. BB. 3322/31 zostało rozwiązane stowarzyszenie pożarniczo-gimnastyczne „Łuh“ w Hinowicach, powiat Brzeżany.

3) Prawomocnem orzeczeniem Wojewody Tarnopolskiego z dnia 13 grudnia 1926 r., L. BW. 14612/26 zostało rozwiązane stowarzyszenie pożarniczo-gimnastyczne „Sokił“ w Połowcach, powiat Czortków.

4) Prawomocnem orzeczeniem Wojewody Tarnopolskiego z dnia 20 kwietnia 1931 r., L. BB. 4972/30 zostało rozwiązane stowarzyszenie pożarniczo-gimnastyczne „Łuh“ w Ładyczynie, powiat Tarnopol.

5) Prawomocnem orzeczeniem Wojewody Tarnopolskiego z dnia 25 lipca 1931 r., L. BB. 5755/30 zostało rozwiązane stowarzyszenie „Czytelnia Proświty“ w Pomorzanach, powiat Zborów.

6) Prawomocnem orzeczeniem Wojewody Tarnopolskiego z dnia 3 września 1931 r., L. BB. 5760/30 zostało rozwiązane stowarzyszenie pożarniczo-gimnastyczne „Łuh“ w Kalnem, powiat Zborów.

7) Prawomocnem orzeczeniem Wojewody Tarnopolskiego z dnia 21 lipca 1931 r., L. BB. 6091/30 zostało rozwiązane stowarzyszenie pożarniczo-gimnastyczne „Łuh“ w Wołosówce ad Podhajczyki, powiat Zborów.

8) Stowarzyszenie pożarniczo-gimnastyczne „Łuh“ w Zaleszczykach małych, pow. Buczacz, doniosło pismem z dnia 10 marca 1931 r., że rozwiązało się dobrowolnie. (L. BB. 1034/31).

9) Stowarzyszenie Czytelnia „Proświty“ w Hinowicach, powiat Brzeżany doniosło pismem z dnia 7 października 1930 r., że dobrowolnie się rozwiązało (Nr. BB-68.b/32).

44

Ogłoszenie

Izby Skarbowej II we Lwowie z dnia 30 stycznia 1932 r., L. W. III-9371/32 w sprawie zrabowanych blankietów asygnacyj.

W dniu 9 grudnia 1931 r. została napadnięta przez nieznanego złoczyńcę urzędniczka Sądu Okręgowego w Siedlcach, Czesława Mazurowa, żona sekretarza Sądu Grodzkiego w Siedlcach, Piotra Mazura, został zabrany jej zeszyt blankietów asygnacyj, należący do Sądu Grodzkiego w Siedlcach od Nr. 319950 do 320000, z których pierwsze cztery blankiety asygnacyj od Nr. 319950 — 319953 zostały przez Sąd Grodzki w Siedlcach zużyte na dokonanie wypłat sum depozytowych i takowe zostały zrealizowane, pozostałe 46 blankietów były czyste od Nr. 319954 do 320000 Serji I.

Ponieważ zachodzi obawa ewentualnego dokonania nadużyć zaginionymi blankietami, przeto zawiadomione zostały o tem po myśli reskryptu Ministerstwa Skarbu z dnia 23 stycznia 1932, L. D. VII 244/1/32 wszystkie Kasy Urzędów Skarbowych.

W razie ujawnienia blankietów asygnacyj, oznaczonych powyższymi numerami należy bezzwłocznie wdrożyć stosowne dochodzenia i donieść o tem Izbie Skarbowej II we Lwowie.

45

Ogłoszenie

o unieważnieniu pieczęci i odznak urzędowych.
(Nr. AA.-11).

1) Sołtys wsi Zosin, gminy Horodeczno pow. Prużańskiego, zagubił w dniu 14 grudnia 1931 r. pieczęć urzędową z napisem „Sołtys wsi Zosin gm. Horodeczno p. prużańskiego“.

2) Naczelnikowi gminy w Górze, powiatu sokalskiego, skradziono w dniu 22 listopada 1931 urzędową pieczęć z napisem „Urząd gminny w Górze“.

Pieczęci te unieważnia się.

3) Sołtys wsi Plecka-Dąbrowa, gminy tejże nazwy, powiat Kutno, zgubił odznakę urzędową z herbem państwowym i napisem „Sołtys“.

46

KOMUNIKAT.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o organizacji Urzędów Ziemskich (poz. 706 Dz. Ustaw) oraz punktu 3 art. 65, punktu 1—4 art. 50 i 71 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (poz. 1 Dz. Ust. za 1926 r.) Prezes Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Tarnopolu

ZATWIERDZIŁ

w miesiącu stycznia 1932 projekty dotyczące parcelacji dóbr prywatnych i gruntów erekcjonalnych:

L. p.	Nazwa powiatu	Nazwa objektu	IMIĘ i NAZWISKO WŁAŚCICIELA	Rozparcelowany obszar w ha.	Ilość utworzonych działek samodzielnych	dodatkowych	specjalnych
1.	Borszczów	Horoszowa	Michał i Marja Bawororowscy	21·8	6	1	—
2.	Brzeżany	Dmuchawiec	Gr. kat. Probostwo	0·6	—	1	—
3.	„	Budyłów	Joel Rothstein	40·2	2	14	—
4.	Kam. Strum.	Dobrotwór	Dr. Zygmunt i Kuba Weissglas	28·4	1	20	—
5.	„	Ruda Siel.	Magdalena Bilińska	14·8	—	6	—
6.	„	Kozłów	Wincenty Rozwadowski	1·3	—	1	—
7.	Kopyczyńce	Howiłów Wiel.	Gr. kat. Probostwo	12·5	—	15	—
8.	Podhajce	Mużyłów	Franciszek Bocheński	40·6	—	—	Ska 3/4 leśna
9.	„	Jabłonówka	Franciszek Bocheński	87·3	—	124	—
10.	„	Mużyłów	Franciszek Bocheński	164·3	9	146	—
11.	Przemyślany	Hanaczówka	Alfred Potocki	0·1	—	1	—
12.	„	Słowita	Franciszka Potulicka	288·5	26	405	Klasztor Stutyst.
13.	Radziechów	Tetewczyce	Zotja Jakubsche	62·5	11	50	—
14.	„	Kulików	Władysław Gedroyć	5·9	—	—	Rzym. kat. Prob. w Osadach Niemiłów i Pnkacz
15.	Skałat	Rożyska	Kazimierz Grocholski	13·3	—	11	—

16.	Skałat	Supranówka	Marja Koźmińska	10·7	—	2	—
17.	Tarnopol	Denysów wielki	Feliks Ujejski	15·9	—	8	—
18.	„	Zarudzie	Jakób Schmierer	22·6	1	26	—
19.	„	Skomorochy	Jerzy Baworowski	38·5	—	33	—
20.	„	Bajkowce	Juljusz Friedberg	18·4	—	32	—
21.	Zaleszczyki	Lisowce	Majer Kleiner	5·7	—	8	—
22.	„	Zaleszczyki stare	Stella Turnau	3·4	1	—	—
23.	„	Dupliska	Jan i Kajetan Jakubowicze	17·5	—	24	—
24.	Złoczów	Koropiec	Dr. Salomon Aszkenazy	2·4	—	1	—
25.	„	Pietrycze	Dr. Stan. Solański Zarz. masy spadkow.	29·7	—	26	—

47

KOMUNIKAT.

Okręgowy Urząd Ziemski w Tarnopolu na zasadzie art. 65 ust. z dnia 28/XII 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (poz. 1 Dz. Ust. za 1926 rok)

ZEZWOLIŁ

w miesiącu styczniu 1932 na parcelację dóbr prywatnych i gruntów erekcjonalnych:

L. p.	Nazwa powiatu	Nazwa objektu	IMIĘ i NAZWISKO WŁAŚCICIELA	Obszar w ha przeznaczony do parc.	Termin ukończenia parcel.
1.	Radziechów	Sobin-Niemiłów	Władysław Hoffman	28·8	31 XII. 1932
2.	Tarnopol	Denysów	Feliks Ujejski	46·0	„
3.	„	Petryków Zagrobela	Wiktor Czarkowski-Golejewski	37·0	„
4.	„	Kupczyńce	Kazimierz Zawistowski	29·0	„
5.	Zborów	Jackowce	Dr. Bolesław Heyne	8·6	„
6.	„	Blich-Reniów	Ludomir Cieński	166·1	31 XII. 1933

48

Komunikat

o likwidacji powiatu bohorodczańskiego w Województwie Stanisławowskiem. (Nr. OP. 51/b).

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1932 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 6, poz. 37) został zniesiony powiat bohorodczański, jako samodzielna jednostka administracyjna i włączony częściowo do powiatu stanisławowskiego, częściowo zaś do powiatu nadwórniańskiego.

Ostateczny termin do likwidacji agend Starostwa bohorodczańskiego wyznaczony został na dzień 31 marca 1932 r.

O powyższem zawiadamia Urząd Wojewódzki Stanisławowski z prośbą, by wszelkie pisma skierowywane były już od dnia 15 marca b. r. do Starostw nadwórniańskiego, względnie stanisławowskiego.

49

Komunikat

o likwidacji powiatu kolneńskiego w Województwie Białostockiem (Nr. OP. 51/b).

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 XII 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3 z 1932 r. poz. 18) zarządzono zniesienie powiatu kolneńskiego z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1932 r.

Teren zlikwidowanego powiatu rozdzielono między sąsiednie powiaty a to: gminy wiejskie: Gawrychy, Łyse i Turośl do powiatu ostrołęckiego, zaś gminy miejskie Kolno, Jedwabne, Stawiski oraz gminy wiejskie: Czerwone, Jedwabne, Mały-Płock, Przytuły, Rogienice i Stawiski do powiatu łomżyńskiego.

O powyższem zawiadamia Urząd Wojewódzki Białostocki z prośbą, by, w celu umożliwienia ostatecznej likwidacji powiatu kolneńskiego przed terminem 1 kwietnia 1932 r., skierowywano wszelką korespondencję dotyczącą spraw z terenu gmin wyżej wymienionych, już od dnia 20 marca b. r. do właściwych miejscowo Starostw.

50

Komunikat

o zwinięciu Urzędu Celnego w Husiatynie. (Nr. AA/12/32).

Rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 listopada 1931 r. zwinięty został z dniem 30 stycznia 1932 Urząd Celny w Husiatynie, a likwidację tegoż Urzędu poruczono Urzędowi Celnemu w Podwołoczyskach.

Wszelkie więc sprawy, dotyczące zwiniętego Urzędu Celnego w Husiatynie należy kierować po dniu 30 stycznia 1932 do Urzędu Celnego w Podwołoczyskach.

51

Komunikat pocztowy

Z dniem 1-go marca 1932 r. wydziela się gminę Smolanka powiat Tarnopol z zamiejscowego okręgu doręczeń Agencji pocztowej Proszowa i przydziela się do zamiejscowego okręgu doręczeń Agencji pocztowej Baworów.

52

Poszukiwanie osób.

(Nr. AA.-9)

1) Dnia 15 grudnia 1931 r. znaleziono w lesie obok wsi Pobieżyno, gm. Sielec, pow. prużańskiego, kobietę bez przytomności, liczącą około 35 lat o nieustalonem nazwisku.

Rysopis kobiety: twarz owalna ze śladami ospy, szatynka, włosy krótko strzyżone, wzrost średni.

O dodatnim wyniku zawiadomić należy Starostwo pow. prużańskie w Prużanach do L. VIII 1 r. 18/12 1931 r.

2) Adolf Ubars, syn Adolfa i Walentyny z Kreczmerów, urodzony w roku 1914 w Rosji, przywieziony jako sierota wojenny w roku 1920 do Polski, zbiegł dnia 13 maja 1930 r. z Bursy im Tadeusza Kościuszki w Pruszkowie w nie wiadomym kierunku.

O dodatnim wyniku należy donieść tut. Urzędowi Wojewódzkiemu.

53

Sprostowanie.

W ogłoszeniu Wojewody Tarnopolskiego z dnia 12 listopada 1931 r., L: AA. 4677 31 o rozmieszczeniu miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych na terenie Województwa Tarnopolskiego, umieszczonem w Dzienniku Wojewódzkim Nr. 13 z dnia 1 grudnia 1931 r. pod poz. 259 dostrzeżono następujące błędy, które należy sprostować.

I. W powiecie Borszczowskim:

W punkcie 1 zamiast „Babińce ad Krzywe“ ma być „Babińce ad Krzywcze“.

W punkcie 30 zamiast „Olechowce“ ma być „Olchowiec“

W punkcie 34 zamiast „Piszczytyńce“ ma być „Piszczatyńce“.

W punkcie 45 zamiast „Wałkowce“ ma być „Wołkowce ad Borszczów.

III. W powiecie Brzeżańskim:

W punkcie 14 zamiast „Kołów“ ma być „Kotów“.

W punkcie 32 zamiast „Uzmań“ ma być „Urmań“.

W punkcie 37 zamiast „Boruczyn“ ma być „Poruczyn“.

IV. W powiecie Buczackim:

W punkcie 11 zamiast „Jezierziany“ ma być „Jezierzany“.

W punkcie 12 zamiast „Komorówka“ ma być „Komarówka“.

W punkcie 17 zamiast „Kropiec“ ma być „Koropiec“.

V. W powiecie Czortkowskim:

W punkcie 11 zamiast „Kolędziany“ ma być „Kolendziany“.

W punkcie 15 zamiast „Pałszówka“ ma być „Pauszówka“.

VI. W powiecie Kamioneckim:

W nagłówku: zamiast „IV“ ma być „VI“.

W punkcie 12 zamiast „Kamionka“ ma być „Kamionka Strumiłowa“.

W punkcie 25 zamiast „Szczeptów“ ma być „Streptów“.

VII. W powiecie Kopyczynieckim:

W punkcie 9 zamiast „Howiłów“ ma być „Howiłów Wielki“.

W punkcie 43 zamiast „Skierzyńce“ ma być „Siekierzyńce“.

VIII. W powiecie Podhajeckim:

W punkcie 19 zamiast „Łysz“ ma być „Łysa“.

W punkcie 29 zamiast „Siemikowice“ ma być „Siemikowce“.

IX. W powiecie Przemyślańskim:

W punkcie 2 zamiast „Biała“ ma być „Białe“.

W punkcie 3 zamiast „Błotnica“ ma być „Błotnia“.

W punkcie 19 zamiast „Ładońce“ ma być „Ładańce“.

W punkcie 20 zamiast „Łabudów“ ma być „Łahodów“.

W punkcie 37 zamiast „Wałków“ ma być „Wołków“.

X. W powiecie Radziechowskim:

Punkt „26 Stanisławczyk 1 miejsce z prawem wyszynku“ należy skreślić.

XII. W powiecie Tarnopolskim:

W punkcie 11 zamiast „Czernielów“ ma być „Czerniechów“.

W punkcie 18 zamiast „Dubowice“ ma być „Dubowce“.

XIII. W powiecie Trembowelskim:

W punkcie 6 zamiast „Dolhe“ ma być „Dołhe“.

W punkcie 17 zamiast „Młyńska“ ma być „Młyniska“.

XVI. W powiecie Zborowskim:

W punkcie 4 zamiast „Browica“ ma być „Bzowica“.

W punkcie 14 zamiast „Mełeniów“ ma być „Meteniów“.

W punkcie 17 zamiast „Nestorowce„ ma być „Nesterowce“.

XVII. W powiecie Złoczowskim:

W punkcie 16 zamiast „Konty z Brzachówką“ ma być „Konty z Brachówką“.

W punkcie 20 zamiast „Kutkory“ ma być „Kutkorz“.

W punkcie 28 zamiast „Pubocz“ ma być „Pobocz“.

W punkcie 47 zamiast „Worchobuż“ ma być „Werchobuż“.

54

WYKAZ

zachorowań i zgonów na choroby zakaźne na terenie Województwa Tarnopolskiego za czas od 10 stycznia 1932 r. do 6 lutego 1932 r.

CHOROBY ZAKAŹNE	Tydzień Nr. 3 od 10 do 16 I 1932		Tydzień Nr. 4 od 17 do 23 I 1932		Tydzień Nr. 5 od 24 do 30 I 1932		Tydzień Nr. 6 od 31 I do 6 II 1932		Tydzień Nr.	
	zachor.	zgonów	zachor.	zgonów	zachor.	zgonów	zachor.	zgonów	zachor.	zgonów
dur brzuszny	7	—	9	—	3	—	2	—	—	—
dur plamisty	6	1	4	—	8	1	1	—	—	—
czerwonka	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
płonica	10	5	15	—	10	3	10	—	—	—
błonica	9	1	9	–	5	1	4	1	—	—
nagminne zapalenie opon mózgowych-rdzeniowych	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
odra	—	—	26	1	13	—	3	—	—	—
róża	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
krztusiec	—	—	81	—	2	—	1	1	—	—
zakażenie połogowe	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—
gruźlica	29	9	7	5	11	9	13	15	—	—
jaglica	29	—	15	—	2	—	13	—	—	—
wąglik	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
choroba Banga	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
pokąsanie przez zwierzęta chore lub podejrz. o wściekl.	1	—	4	—	1	—	2	—	—	—
ospa wietrzna	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—
zimnica	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
odkażono mieszkań	15		14		14		11			

55

WYKAZ

panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych w dniu 1 lutego 1932 r.

1. Szelestnica:

Pow. Buczacz: Koropiec.

2. Nosacizna:

Pow. Złoczów: Bałuczyn.

3. Wścieklizna:

Pow. Borszczów: Trójca, Mielnica,
„ Brody: Majdan pieniacki,
„ Buczacz: Duleby,
„ Kopyczyńce: Kopyczyńce,
„ Skałat: Kołodziejówka, Pajówka, Torskie,
„ Trembowla: Boryczówka, Laskowce, Wierzbowiec,
„ Zborów: Toustogłowy.

4. Różyca świń:

Pow. Buczacz: Koropiec,
„ Zbaraż: Czernochowce.

56

Ruch służbowy na obszarze Wojew. Tarnopolskiego.

A) W ADMINISTRACJI OGÓLNEJ:

P. Minister Spraw Wewnętrznych

zamianował kapitana W. P. w stanie spoczynku Eugenjusza Kopcia prowizorycznym Naczelnikiem Wydziału w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Tarnopolskim;

przeniósł prowizorycznego referendarza w VIII st. sł. Dra Tadeusza Konczyńskiego w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym ze Starostwa powiatowego brzeskiego (w Wojew. Krakowskiem) do Starostwa powiatowego złoczowskiego.

P. Minister Rolnictwa

przeniósł powiatowego lekarza weterynaryjnego w VII st. sł. w Starostwie powiatowem złoczowskiem Dra Maksymiljana Kaltera oraz powiatowego lekarza weterynaryjnego w VII st. sł. i p. o. referendarza weter. w Urzędzie Wojewódzkim Tarnopolskim Maksa Isserlesa — na mocy uchwały Rady Ministrów w stan nieczynny.

Wojewoda Tarnopolski

przeniósł referendarza w VIII st. sł. Władysława Hołówkę na jego własną prośbę ze Starostwa powiatowego kamioneckiego do Starostwa powiatowego radziechowskiego;

zamianował rejestratora w XI st. sł. w Starostwie powiatawem trembowelskiem Augusta Balawajdera adjunktem administracyjnym w XI st. sł.;

przyjął z dniem 1 II. 1932 r. b. kontr. referenta odbudowy Czesława Godzika do służby w Starostwie powiatowem brodzkiem w charakterze kontraktowego referenta administr. za wynagrodzeniem wedle IX gr. upos.;

przeniósł kancelistę w XII st. sł. w Powiatowym Zarządzie Drogowym w Tarnopolu Zofję Czerwińską z dniem 29 II 1932 r. w stan spoczynku;

rozwiązał z dniem 1 II. 1932 r. stosunek służbowy z kontrakt. pomocnikiem kancelaryjnym w XII gr. upos. w Starostwie powiatowem skałackiem Stanisławem Kowalem wskutek samowolnego opuszczenia przez niego służby.

B) W RESORCIE MINISTERSTWA SKARBU:

We Władzach i Urzędach Skarbowych, podległych Izbie Skarbowej II we Lwowie.

Prezes Izby Skarbowej II we Lwowie

zamianował Praktykanta II kat. w Urzędzie Skarbowym w Radziechowie Oliwę Stanisława prowizorycznym sekretarzem w X st. sł. z dnia 30 I 1932 r.

Przeniesieni w stan spoczynku Adjunkt kancelaryjny w IX st. sł. w Urzędzie Skarbowym w Radziechowie Pałamarczuk Jacenty z dn. 31 I 1932 r.

W okręgu Lwowskiej Dyrekcji Ceł:

P. Minister Skarbu

zamianował dotychczasowego Kierownika Dyrekcji Ceł we Lwowie Witolda Narkiewicza-Jodko Prezesem Dyrekcji Ceł.

Prezes Dyrekcji Ceł we Lwowie

przeniósł adjunkta celnego w IX st. sł. z Urzędu Celnego w Podwołoczyskach Karola Kamińskiego z dniem 29 lutego 1932 r. w stan spoczynku;

przeniósł adjunkta celnego w IX st. sł. Stanisława Markowskiego z Urzędu celnego w Husiatynie do służby w Urzędzie Celnym w Stanisławowie.

C) W RESORCIE MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

(w okręgu Sądu Apelacyjnego we Lwowie)

Wyznaczeni naczelnikami sądów grodzkich:

Ludwik Ponurkiewicz, sędzia grodzki w Kamionce Strumiłowej — naczelnikiem Sądu grodzkiego w Założcach, dn. 30 XI 1931 r.

Mianowani: Wawrzyniec Smólski, wiceprokurator okręgowy w Tarnopolu — sędzią grodzkim w Wąbrzeźnie, dn. 10 XI 3931 r.; Marjan Waszewski, asesor sądowy w okrędu Sądu apelacyjnego we Lwowie

— podprokuratorem okręgowym w Brzeżanach, dnia 9 XI 1931 r.; Mikołaj Bigda, asesor sądowy w okręgu Sądu apelacyjnego we Lwowie sędzią grodzkim w Tarnopolu, dn. 10 XI 1931 r.

Przeniesieni na inne miejsca służbowe na skutek podań: Stanisław Olejowski, naczelny sekretarz Sądu okręgowego w Brzeżanach — na stanowisko naczelnego sekretarza Sądu okręgowego we Lwowie, dn. 9 XI 1931 r.

Przeniesieni w stan spoczynku na skutek podań: Józef Radziwił, sędzia grodzki w Kopyczyńcach, dn. 14 XII 1931 r.

D) W RESORCIE MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW:

(w Okręgu Dyrekcji Poczt i Telegrafów we Lwowie)

I. Mianowani: Dziejowski Edmund, asystent w X st. sł. ze Strusowa — kierownikiem U. V. kl. w X st. sł. w tem samem miejscu służbowem; Frankl Tadeusza, asystent w X st. sł. z Beresteczka (Dyr. Lub.) kierownikiem U. V. kl. w X st. sł. w Janowie k. Trembowli.

II. Przeniesieni: Łomnicki Marjan, kierownik U. V. kl. w X st. sł. z Grodziska k. Przeworska do do Podhajec na stanowisku asystenta w X st. sł.

III. Przeniesieni na emeryturę: Jurczyńska Anna, st. asystent z Tarnopola, Chładziński Włodzimierz, asystent w X st. sł. z Tarnopola i Michałowska Bronisława, asystent w X st. sł. z Czortkowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Komunikaty Syndykatu Emigracyjnego.

Wyjazd do Kanady.

Syndykat Emigracyjny podaje do wiadomości, że wizę kanadyjską otrzymać mogą tylko żony i dzieci do lat 18, udające się do męża i ojca i posiadające specjalne wezwanie czyli permit, który ważny jest 5 miesięcy.

Rolnicy i robotnicy rolni nie mogą w 1932 r. liczyć na uzyskanie zezwolenia na wyjazd do Kanady.

A zatem żony, zamierzające wyjechać z dziećmi do mężów, winne we własnem interesie zwrócić się do Centrali Syndykatu Emigracyjnego w Warszawie (Marszałkowska 124) lub Oddziałów i Agentur na prowincji (w Tarnopolu, ul. Konarskiego), gdzie otrzymają bezpłatnie bardzo szczegółowe informacje i wskazówki, dotyczące wyjazdu do Kanady.

W sprawie reemigrantów do Kanady.

Syndykat Emigracyjny podaje do wiadomości, że reemigranci, zamierzający powrócić do Kanady, muszą posiadać:

1) ważny paszport zagraniczny,

2) kartę lądowania, t. zw. landing card,

3) w gotówce dol. 100 niezależnie od tego, czy reemigrant posiada czeki z banków kanadyjskich, czy też nie.

Zwraca się uwagę, że reemigranci winni powrócić do Kanady w terminie rocznym od daty wyjazdu z Kanady, gdyż w przeciwnym razie nie otrzymają wizy kanadyjskiej.

Bliższych informacyj w sprawie wyjazdu do Kanady i pomocy przy wyrobieniu dokumentów udziela Syndykat Emigracyjny Warszawa (Marszałkowska 124) i Oddziały oraz Agentury na prowincji (w Tarnopolu, ul. Konarskiego).

Posiadacze kart okrętowych do Stanów Zjednoczonych T-wa French Line.

Syndykat Emigracyjny zawiadamia, że T-wo French Line nie będzie przewozić emigrantów polskich do Stanów Zjednoczonych w 1932 r. W związku z tem emigranci, posiadający karty okrętowe zakupione w Ameryce na wymienione T-wo, winni starać się o przepisanie tych kart na T-wa posiadające koncesje w Polsce czyli na T-wa Linja Gdynia-Ameryka i United States Lines.

Osoby zainteresowane tą sprawą winne zwrócić się do Centrali Syndykatu Emigracylnego w Warszawie (Marszałkowska 124) lub Oddziałów i Agentur na prowincji (w Tarnopolu, ul. Konarskiego).

Ważne dla posiadaczy wezwań z Brazylji.

Wobec coraz częściej spotykanych wypadków przetrzymywania przez emigrantów wezwań z Brazylji, a temsamem i odmowy wizy brazylijskiej, Syndykat Emigracyjny przypomina, że wezwania ważne są 1 rok od daty wystawienia w Brazylji. A zatem posiadacze wezwań, zamierzający wyjechać do Brazylji, winni niezwłocznie zwrócić się do Centrali Syndykatu Emigracyjnego w Warszawie (Marszałkowska 124) lub placówek prowincjonalnych (w Tarnopolu, ul. Konarskiego), gdzie otrzymają bezpłatnie wyczerpujące informacje i pomoc przy wyrobieniu paszportu zagranicznego i innych dokumentów, niezbędnych do uzyskania wizy brazylijskiej.

Emigranci, a szczególnie rodziny, zamierzające wyjechać do Brazylji, winni starać się o wyjazd w terminie ważności wezwania i nie zaniedbywać swych spraw, gdyż Konsulat Brazylijski w wielu wypadkach odmawia wydania wizy.

Unieważnienia dokumentów.

Pawlak Stanisław, urodz. w Chrząblicach w 1907 r., zamieszkały w Zbarażu, unieważnia zgubione szkolne świadectwo tymczasowe, wydane w 1930 r. przez Dyrekcję Powiatowej Szkoły Drogowej w Warszawie. (3—1)

Galant Antoni, urodz. w 1899 r. w Szmańkowcach pow. Czortków, unieważnia skradzioną mu książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Czortków.

Wolf Wilhelmina, nauczycielka w Olejowie, unieważnia zgubioną legitymację Nr. 104/32, wydaną przez Radę Szkolną Powiatową w Zborowie.

Stankiewicz Katarzyna, zamieszk. w Łozowej pow. Tarnopol, unieważnia skradziony jej dowód tożsamości konia Serja A, Nr. 172599 (klacz karo-gniada, siwizna, na czole chrapka, urodz. 1921 r.).

Bojko Julja, zamieszk. w Łozowej pow. Tarnopol, unieważnia skradziony dowód tożsamości konia Serja C, Nr. 623767 (klacz jasno-gniada, wysoka 141 cm. urodz. 1918 r.).

Adres Redakcji i Administracji: „Tarnopolski Dziennik Wojewódzki“ Tarnopol, Urząd Wojewódzki, ul. 29-go Listopada 4. Nr. telefonu Redakcji i Administracji 23.

Prenumerata Dziennika Wojewódzkiego wynosi od 1 kwietnia 1931 roku 5 zł. kwartalnie lub 20 zł. rocznie. Cena pojedynczego egzemplarza 1 złoty 50 gr.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Dziennika Wojewódzkiego, należy wnosić do właściwych Urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

„Tarnopolski Dziennik Wojewódzki“ przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj.

Cena ogłoszeń: drobne za wyraz 10 groszy — najmniej 3 złote.

Wszelkie opłaty za prenumeratę, ogłoszenia i t. p. należy wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe Nr. 30637 i potwierdzenia wpłaty nadsyłać do Administracji „Tarnopolskiego Dziennika Wojewódzkiego“.

Z drukarni Leona Wierzbickiego w Tarnopolu, Pasaż Adlera l. 6. — Telefon Nr. 138.